

Het wilde westen

Toeval of niet? Reesink en TMC, de enige twee fondsen genoteerd aan de alternatieve beurs (Alternext), hadden de afgelopen maand in de aandeelhoudersvergadering te maken met opstandige aandeelhouders. Niet heel vreemd, ware het niet dat het in beide gevallen oud-bestuurders betreft.

In de aandeelhoudersvergadering van vorig jaar nam **BERNARD TEN DOESCHATE** op feestelijke wijze afscheid van Reesink, na twintig jaar het boegbeeld te zijn geweest van het handelshuis. De topman kreeg van commissarissen een stevige handdruk en aandeelhouders bedankten hem voor de goede resultaten die hij had geboekt. Dit jaar weigerde Ten Doeschate de hand te schudden met president-commissaris Cees Veerman en noemde hij eerder gedane uitspraken van de man over hem "unfair". Veerman sprak op zijn beurt over een correspondentie met de oud-topman waar "de honden geen brood van lusten".

Vanwaar het gekissebis? De ruzie vindt zijn oorsprong in een onorthodoxe regeling om het pensioen van de oud-topman op te krikken. Zo deelde Ten Doeschate onder andere mee in de inkomsten uit een schadeclaim tegen de gemeente

Apeldoorn. Maar op één punt vliegen de oud-topman en de onderneming elkaar echt in de haren. Dit heeft te maken met een fikse afwaardering van een grondpositie in handen van Reesink (de 'Grote Kar'). Het bedrijf wil op de grond een centrum bouwen voor agrarische educatie, maar Apeldoorn weigert de bestemming van de grond om te zetten van 'agrarisch' in 'industrieel'. Dit resulteert in een afwaardering van 4,6 miljoen euro, waardoor Ten Doeschate er 4,6 ton euro bij inschiet.

Een maand eerder in de jaarvergadering van TMC stemden de om nog altijd schimmige redenen de laan uit gestuurde bestuurders Luuk Jeuken en Roy Roosen met ongeveer een kwart van de aandelen in het bedrijf tegen zes van de elf agendapunten. Waarom Jeuken en Roosen niet meer door één deur kunnen met topman Thijs Manders en financieel directeur Rogier van Beek blijft volstrekt onduidelijk.

Echt toeval kun je het gekissebis op de alternatieve beurs niet noemen. Alternext kent nauwelijks (toetredings)regels en wordt sinds de oprichting als 'het wilde westen van de beurs' gezien. ■

Hans de jongen

Jan Maarten Slagter
Directeur VEB

"Vele mensen schijnen Kees Bakels niet eens te hebben gekend, en dat is eigenlijk niet goed te begrijpen." Kees Bakels was immers een jongen met onvermoede mogelijkheden – violist, detective, schaker. Je zag het zo niet af aan de Amsterdamse schooljongen, de hoofdpersoon van de onsterfelijke roman van Theo Thijssen, maar in zijn gedachten lag de wereld aan zijn voeten.

Vele mensen kennen Hans Wijers en dat is eigenlijk erg goed te begrijpen. De ceo van AkzoNobel is onze nationale knuffelondernemer – welbespraakt, slim, een goede kop met haar. Hij is het spiegelbeeld van Kees Bakels. Terwijl Kees de jongen in zijn eigen fantasie de meest fantastische rollen speelde, gebeurt dat Hans de jongen vooral in de fantasie van anderen.

Zo werd Wijers afgelopen week in De Telegraaf gelanceerd als de mogelijke opvolger van Gerard Kleisterlee als ceo van Philips. Er is iets voor te zeggen, nu Philips zich strategisch ongeveer op de plek bevindt waar Akzo was toen Wijers daar het roer overnam in 2003. Met de focus op consumentenelektronica, lampen en medische apparatuur is het concern weliswaar niet meer het "bord spaghetti" dat Cor Boonstra indertijd aantrof, maar er lijkt nog wel een slag te slaan.

Andere Wijers-dromers zien hem als de ideale volgende premier. Het is wat minder waarschijnlijk nu zijn partij D66 niet de doorbraak lijkt te maken waar een half jaar geleden nog op werd gerekend, maar wie weet?

Eerlijk is eerlijk, Wijers geeft ook zelf aanleiding tot speculatie over zijn toekomst door recentelijk wel zeer nadrukkelijk van zijn brede inzetbaarheid blijk te geven. Onlangs trad hij op als juryvoorzitter van de Libris-literatuurprijs (longlist van achttien boeken – de meeste bedrijfsbestuurders bekennen alleen in de vakantie weleens verder te komen dan de Economist). Ondertussen loodste hij als voorzitter van de remuneratiecommissie het nieuwe beloningsbeleid van Koninklijke Shell door de aandeelhoudersvergadering.

Begrijp me goed – bedrijfsbestuurders moeten geen monomane nerds zijn. Een bedrijf als Akzo staat midden in de samenleving en zijn bestuursvoorzitter moet over gevoelige maatschappelijke voelsprietten beschikken. Ook een breed netwerk helpt – waar Rijkman Groenink de premier niet te spreken kreeg toen het er rond ABN Amro om spande, is dat bij Wijers in een vergelijkbare situatie niet goed voorstelbaar.

Maar zich profileren als 'homo universalis' kent ook een risico. Het gaat vooralsnog goed met Akzo. De integratie van het begin 2008 overgenomen ICI ligt op koers en de resultaten herstellen zich goed na de recessie. Dan kan de ceo weinig kwaad doen. Maar als de wind de andere kant op waait, wordt hij kwetsbaar voor de perceptie dat hij te veel met 'extracurriculaire' activiteiten bezig is. In dat geval moet hij uitkijken voor een gedwongen snelle afmars. Al dan niet in zwembadpas. ■